

Валери Иванов

След бурята

На Иван Пейчев

Вече късно е,
прекалено късно е
за силни мъжки приятелства –
моят кораб в небето отдавна отплава,
странстващ рицар
след нежно предателство,
след неподозирано гнусно предателство –
боен флагман, с разкъсан пряпорец.
Рано е,
съдбовно рано е
за забвение или котва в морето –
аз пътувам,
пътувам,
с кървяща рана,
към мостика на мечтите,
където
всъщност никога не е късно или рано,
никога не е било безвъзвратно късно
и особено рано,
ако всички гари и влакове са се сбъдвали,
ако животът е ново прераждане,
ако това за пръв път се случва...
Всеки край е ново начало.
Всяко начало – нов край.
В края тъжен и не толкова,
защото все пак ти си длъжен
себе си поне веднъж да излъжеш,
че не е прекалено късно,
че не е обезателно късно
и че никога не е особено рано

да разбуниш вълните гигантски
пред даляна на океана,
и да превърнеш живота си в празник,
в един безконечен оазис.
Не е късно,
не е късно, капитане –
замислен, мълчалив и наскърбен от хората –
да продължиш далечното плаване
и да заживееш отново истински.

КРАЙ

© 2006 Валери Иванов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11080>]